

2007-05-24

Enligt sändlista

ANKOM

2007 -05- 25

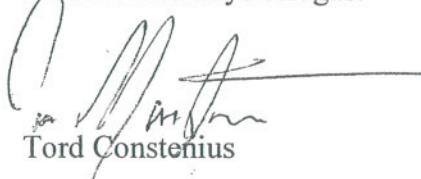
Besv.....

**Förslag till ändring av Statens jordbruksverks
föreskrifter (SJVFS 1993:95) om upplåtelser av rätt till
småviltsjakt och fiske på statens mark ovanför
odlingsgränsen och på renbetesfjällen**

Jordbruksverket ger härmed nedan angivna myndigheter och organisationer tillfälle att senast den 7 juni 2007 inkomma med yttrande över förslag till författningsändring och över tillhörande konsekvensutredning och konsekvensanalys.

Den korta remisstiden beror på att föreskrifterna enligt regeringens uppdrag skall träda i kraft den 1 juli 2007 och att Jordbruksverket kan behöva tid för att överväga remissinstansernas synpunkter.

Gällande författning, författningsförslag, konsekvensutredning och konsekvensanalys bifogas.



Tord Constenius

Sändlista

Länsstyrelsen i Norrbottens län, 971 86 Luleå
Länsstyrelsen i Västerbottens län, 901 86 Umeå
Länsstyrelsen i Jämtlands län, 831 86 Östersund
Sametinget, Adolf Hedinsväg 58, 981 33 Kiruna
Kommerskollegium, Box 6803, 113 86 Stockholm
Naturvårdsverket, 106 48 Stockholm
Fiskeriverket, Box 423, 401 26 Göteborg
Ekonomistyrningsverket, Box 45316, 104 30 Stockholm
Svenska samernas riksförbund, Storgatan 28 C, 903 21 Umeå
Jägarförbundet, Öster-Malma, 611 91 Nyköping
Jägarnas Riksförbund, Saltsjögatan 15, 151 71 Södertälje
LRF, Franzéngatan 6, 105 33 Stockholm
Sveriges Sportfiske- och Fiskevårdsförbund, Svartviksslingen 28, 167 39 Bromma
WWF, Ulriksstals slott, 170 79 Solna

Konsekvenserna av ändring av Statens jordbruksverks föreskrifter (SJVFS 1993:95) om upplåtelser av småviltsjakt och fiske på statens mark ovanför odlingsgränsen och på renbetesfjällen

1. Bakgrund

Bestämmelser om ett nytt system för upplåtelser av jakt och fiske på statens mark ovan odlingsgränsen och på renbetesfjällen infördes i lagstiftningen genom rennäringsförordningen (1993:384). Förordningen trädde i kraft den 1 juli 1993. Efter ett regeringsbeslut den 30 juni 1993 om det nya systemet beslutade Jordbruksverket den 16 augusti 1993 om föreskrifter för systemet. Dessa föreskrifter har ändrats 1994, 1998 och 2002.

Grundläggande för det nya systemet var att det infördes en skyldighet för berörda länsstyrelser att med vissa undantag upplåta rätt till småviltsjakt och fiske. För det praktiska genomförande av systemet avseende upplåtelse av jakten anlätade länsstyrelserna hotell, stugbyar och andra turistföretag som förmedlade upplåtelseerna genom att sälja jaktkort. Fiskekort förmedlades av turistföretag, sportaffärer m.m. Vissa fiskevårdsområden och fiskevårdsföreningar som hade fått rätt att göra underupplåtelser av rätt till fiske på statens vatten gjorde detta genom att sälja egna fiskekort som avsåg såväl statens som andra vatten.

Regeringen ändrade 3 § rennäringsförordningen 1997. Ändringen innebar att länsstyrelsens skyldighet att upplåta begränsades till personer som är fast bosatta i Sverige. Genom 2002 års föreskriftsändring gjorde Jordbruksverket tolkningen att den som är fast bosatt i Sverige är den som är folkbokförd i Sverige.

I ett yttrande den 19 oktober 2006 till Länsstyrelsen i Norrbottens län uttalade Kommerskollegium att Länsstyrelsens krav i sitt beslut den 25 april 2006 om förändring av reglerna om småviltsjakten, att endast i Sverige folkbokförda personer får delta i småviltsjakten på statens mark ovanför odlingsgränsen under tiden den 25 augusti -11 september 2006 och att jägare som är folkbokförda i andra nordiska länder än Sverige och som jagar efter den 11 september 2006 skall göra detta under överinseende av en jaktansvarig som antingen självständigt driver eller är anställd i ett företag som har sitt säte i den kommun där verksamheten bedrivs, strider mot EG-rätten. Kraven är enligt Kommerskollegium diskriminerande och kan inte motiveras med hänsyn till något tvingande allmänintresse.

Av Kommerskollegiums utredning den 27 juni 2006 framgår att kollegiet anser att bestämmelsen i 3 § rennäringsförordningen om att rätt till småviltsjakt skall upplåtas till den som är fast bosatt i Sverige liksom Jordbruksverkets föreskrifter

uppställer indirekt diskriminerande hinder för den fria rörligheten av tjänster som därmed kan stå i strid med artikel 49 i EG-fördraget.

Kommissionen har i skrivelse den 13 november 2006 anfört att reglerna för småviltsjakt i Norrbottens län kan utgöra hinder för den fria rörligheten för tjänster och brott mot principen om icke diskriminering som fastställts i artikel 49 och 12 i EG-fördraget.

I beslut den 21 december 2006 har regeringen uppdraget åt Statens jordbruksverk att efter samråd med länsstyrelserna i Jämtlands, Västerbottens och Norrbottens län samt Fjälldelegationen göra en översyn av och vid behov vidta de åtgärder som behövs för att verkets föreskrifter om upplåtelse av rätt till småviltsjakt och fiske på statens mark ovanför odlingsgränsen och på renbetesfjällen skall stå i överensstämmelse med EG-rätten. Vid översynen skall enligt uppdraget, så långt det är möjligt inom EG-fördragets ram, det regionalpolitiska intresset av att ortsbefolkningen ges möjlighet till jakt och fiske beaktas.

Regeringen har genom ändring den 22 mars 2007 i 3 § rennäringsförordningen tagit bort bestämmelsen som innebär att skyldigheten att upplåta rätt till småviltsjakt och handredskapsfiske bara gäller upplåtelser till dem som är fast bosatta i Sverige. Ändringen träder i kraft den 1 juli 2007. Paragrafen har följande lydelse:

”Rätt till sådan småviltsjakt och sådant handredskapsfiske på statens mark ovanför odlingsgränsen och på renbetesfjällen som inte bedrivs yrkesmässigt skall upplåtas under förutsättning att

1. någon olägenhet av betydelse inte uppkommer för rennäringen,
2. något hinder inte möter enligt bestämmelserna i 32 § rennäringslagen (1971:437), och att
3. jakten eller fisket inte inverkar menligt på miljön, turismen eller andra intressen.

Vid upplåtelse av rätt till annan jakt eller annat fiske skall företräde ges sådana personer för vilka jakten eller fisket är av väsentlig betydelse för deras försörjning.”

2. Rör frågeställningen tjänster i EG-fördragets mening?

Kommerskollegium har, som framgått ovan, ansett att Jordbruksverkets föreskrifter kan stå i strid med den fria rörligheten av tjänster. I artikel 50 EG-fördraget anges vad som menas med tjänster. Definitionen är mycket vid och jakt- och fiskerättsupplåtelser kan falla under den. Samtidigt finns det omständigheter som talar emot detta. Innan EG-domstolen har tagit ställning till frågan går det dock inte att besvara frågan med någon större säkerhet. Kritiken som har riktats mot det regelverk som omgärdar upplåtelseerna har dock inte baserat sig på att upplåtelseerna i sig utgör tjänster utan att reglerna påverkar andra tjänsteutövare och tjänstemottagare. Det handlar om privata

jakttjänstföretag som erbjuder sina tjänster främst till utländska kunder och där såväl företagen som kunderna påverkas negativt genom att kunderna utestängs från möjligheten att köpa årskort. Och även om det ifrågasatts om själva upplåtelseerna utgör tjänster måste det förutsättas att de drabbade privata jakttjänstföretagen och deras kunder utgör sådana tjänsteutövare och tjänstemottagare som faller under EG-fördragets bestämmelser om fri rörlighet för tjänster.

3. Tillämpliga EG-rättsliga regler

I EG-fördraget är det framförallt artikel 12 och 49 som kan vara av intresse här. Det framgår dock av fast EG-rättslig praxis att artikel 12 om den s.k. likabehandlingsprincipen inte kan tillämpas självständigt i situationer där det har föreskrivits särskilda regler om icke-diskriminering i fördraget. Den aktuella frågeställningen rör därför bara artikel 49, som innebär att såväl direkt som indirekt diskriminering på grund av nationalitet är förbjuden på tjänsteområdet. Det bör i sammanhanget uppmärksammas att det inte finns någon gräns för hur många eller hur få som drabbas av en diskriminering för att denna skall vara förbjuden enligt artikel 49. För att en bestämmelse skall anses som diskriminerande är det därför ointressant hur många personer som gynnas eller missgynnas av en bestämmelse.

Från denna huvudregel finns det vissa undantag. Enligt artikel 55 är undantagen i artiklarna 45 och 46 tillämpliga på tjänsteområdet. Artikel 45 anger att artikel 49 inte skall omfatta verksamhet som är förenad med utövandet av offentlig makt. Om denna bestämmelse kan sägas att EG-domstolen tolkat den snävt och att undantaget inte får åberopas annat än om det är oundgängligen nödvändigt för att skydda de intressen som medlemsstaten har rätt att skydda. Enligt artikel 46 skall artikel 49 inte hindra tillämpning av lagar och andra författningar som föreskriver särskild behandling av utländska medborgare och som grundas på hänsyn till allmän ordning, säkerhet eller hälsa.

Vid sidan av dessa artiklar har EG-domstolen också utvecklat en praxis som möjliggör undantag med hänvisning till s.k. tvingande hänsyn av allmänintresse, en praxis som inte är tillämplig vid direkt diskriminering. Hade saken rört en direkt diskriminering på grund av nationalitet, t.ex. en föreskrift om att man måste vara svensk för att få köpa ett jaktkort, hade alltså domstolens praxis inte varit tillämplig utan då hade man varit hänvisad till de föredragsutfästa undantagen i artiklarna 45 och 46. Här rör dock saken primärt ett krav på folkbokföring, som ju tillämpas lika oavsett nationalitet och då är denna praxis tillämplig. Det kan dock noteras att det finns olika uppfattningar om huruvida denna praxis är tillämplig i fråga om krav på hemvist, som anses ligga nära krav på viss nationalitet. För fullständighetens skull samt då det råder delade meningar i frågan, har Jordbruksverket vid sin bedömning utgått från att domstolens praxis är tillämplig på frågeställningen.

EG-domstolens rättspraxis beskrivs av den själv på följande sätt, varvid det av den första förutsättningen framgår just att den endast är tillämplig i situationer

med indirekt diskriminering: ”Det framgår emellertid av domstolens rättspraxis att nationella åtgärder som kan hindra eller göra det mindre attraktivt att utöva de grundläggande friheterna som garanteras av fördraget skall uppfylla fyra förutsättningar. De skall vara tillämpliga på ett icke-diskriminerande sätt, de skall framstå som motiverade med hänsyn till ett trängande allmänintresse, de skall vara ägnade att säkerställa förverkligandet av den målsättning som eftersträvas genom dem och de skall inte gå utöver vad som är nödvändigt för att uppnå denna målsättning.” (se p. 37 i domen i mål C55/94).

4. Jordbruksverkets föreskrifter och EG-rätten

Jordbruksverket gör bedömningen att folkbokföringskraven i 2 och 3 §§ i verkets föreskrifter har indirekt diskriminerande effekter och att det inte går att motivera dessa effekter genom att hänvisa till de undantagsmöjligheter som EG-rätten erbjuder. Detta gäller även om folkbokföringskravet byts ut mot ett likartat krav på hemvist i ett visst geografiskt område.

De begränsningar som med hänsyn till vissa allmänintressen får göras av jakten och fisket enligt 6 § respektive 10 a § i verkets föreskrifter bör dock fortsätta att gälla. Jordbruksverket gör bedömningen att dessa bestämmelser inte i sig är diskriminerande enligt artikel 49. De anger vidare skyddsvärda intressen som kan utgöra tvingande allmänintressen enligt EG-domstolens praxis och har dessutom utformats i överensstämmelse med rennäringslagen och rennäringsförordningen. Det ankommer dock på berörda länsstyrelser att vid tillämpning av paragraferna hålla sig inom utrymmet för vad som är tillåtet enligt EG-rätten, t.ex. vad avser proportionalitetsrekvisitet.

Vad avser 7, 10 och 12 §§ i Jordbruksverkets föreskrifter rör dessa paragrafer lokala rättighetsinnehavare med vilka staten strävar att samverka i fråga om utnyttjandet av och hushållningen med gemensamma jakt- och fiskeresurser. Dessa paragrafer kan inte anses strida mot EG-rätten.

Vidare bör uppmärksammas 11 § som rör de kategorier av lokal befolkning för vilka fiske utgör en väsentlig del av deras försörjning. Denna paragrafs första stycke om bl.a. fiskesamer och fjällägenhetsinnehavare har ett nära samband med 5 § rennäringsförordningen om avgiftsfritt fiske.

Det kan noteras att 11 § andra stycket, som rör rätt till fiske för husbehov (nätfiske) för viss utpräglad glesbygdsbefolkning, har en koppling till 3 § sista stycket rennäringsförordningen. Denna bestämmelse, som inte gäller småviltsjakt och handredskapsfiske, föreskriver att företråde skall ges sådana personer för vilka jakten eller fisket är av väsentlig betydelse för deras försörjning.

Viss tveksamhet kan föreligga huruvida 11 § andra stycket, om företråde för viss utpräglad glesbygdsbefolkning, är förenlig med EG-rätten. Detta inte minst mot bakgrund av den diskussion som har förekommit rörande vad som bör gälla för småviltsjakten. Med hänsyn till vad som ovan sagts om den osäkerhet som råder i frågan om jakträtts- och fiskerättsupplåtelse i sig utgör tjänster och med hänsyn till att det i fråga om detta fiske, som upplåts direkt av länsstyrelserna,

synes saknas någon kommersiell verksamhet som kan drabbas av regeln, görs dock bedömningen att regeln inte står i strid med EG-rätten.

5. Ändring av föreskrifterna

Bestämmelsen i förslaget om viltrapport i 2 § andra stycket innebär att alla jägare och inte som för närvarande bara innehavare av årskort skall lämna viltrapport. Denna ändring har gjorts för att det skall finnas ett enhetligt material i alla berörda län som skall kunna användas av länsstyrelserna för att anpassa jakttrycket till vad som är god jaktvård.

6. Konsekvenser

Sammanfattningsvis bedöms verkets föreskrifter om upplåtelse av rätt till jakt och fiske ovanför odlingsgränsen och på renbetesfjällen att genom de föreslagna ändringarna komma att stå i överensstämmelse med EG-rätten. De regler i föreskrifterna som inte ändras kommer att tillsammans med reglerna i rennäringsförordningen även i fortsättningen ge länsstyrelserna möjligheter att med utgångspunkt från vissa allmänintressen reglera jakten och fisket med beaktande av EG-rätten.

Särskild konsekvensanalys av reglers effekter för små företag; ändring av 2 § och upphävande av 3 § Statens jordbruksverks föreskrifter (SJVFS 1993:95) om upplåtelse av rätt till jakt och fiske på statens mark ovanför odlingsgränsen och på renbetesfjällen

I det följande ges svar på frågor som anges i 3 § förordningen (1998:1820) om särskild konsekvensanalys av reglers effekter för små företag.

1. Vilket är problemet och vad händer om någon reglering inte sker?

Problemet är att Jordbruksverkets föreskrifter inte anses vara i överensstämmelse med artikel 49 i EG-fördraget, att detta kan anses innebära en indirekt diskriminering av dem som inte är folkbokförda i Sverige och att vissa svenska småföretag uppger att deras inkomster som har samband med försäljning av jaktkort har minskat som en följd av denna diskriminering.

Om någon reglering inte sker kan Sverige komma att dömas i EG-domstolen.

Ändringen sker som en följd av ett regeringsuppdrag till Jordbruksverket.

2. Finns det några alternativa lösningar?

Nuvarande föreskrifter måste ändras. Det finns många alternativ till ändringar. Vilka alternativ som väljs beror på en avvägning mellan olika synpunkter inom ramen för det formellt tillåtna.

3. Vilka administrativa, praktiska eller andra åtgärder måste småföretagen vidta till följd av regeländringen?

Föreskrifterna utgör inte handlingsregler som riktar sig direkt till småföretagen. Ändringen påverkar därför inte småföretagens skyldigheter men kan indirekt komma att förändra deras möjligheter.

4. Vilken tidsåtgång kan reglerna föra med sig för småföretagen?

Föreskrifterna utgör inte handlingsregler som riktar sig direkt till småföretagen. Länsstyrelsernas tillämpning av reglerna är av väsentlig betydelse för småföretagen. Tidsåtgång för småföretagen kan i sammanhanget innebära sysselsättning och vara något positivt för dessa företag.

5. Vilka lönekostnader, andra kostnader eller resursförbrukning i övrigt för småföretagen kan regleringen leda till?

Regeländringen kan inte antas öka företagets resursförbrukning mot berörda turistföretags vilja. Den eventuella risken för ökad störning av rennärlingsföretagarnas renar kan förutsättas bli kompenserad genom att

samebyarna i enlighet med rennäringslagstiftningen får del av ökade upplåtelseintäkter.

6. Kan reglerna komma att snedvrیدا konkurrensen till nackdel för småföretagen eller i övrigt försämra konkurrensförutsättningarna?

Nej.

7. Kommer reglerna i andra avseenden att påverka småföretagen?

Vissa småföretag förväntar sig få en förbättrad lönsamhet.

8. Går det att kontrollera efterlevnaden av reglerna och hur kommer reglernas effekter för småföretag att uppmärksammas och granskas?

Det är berörda länsstyrelserns uppgift att efterleva reglerna.

9. Behöver reglerna gälla endast viss begränsad tid för att hindra eventuella negativa effekter för småföretagen?

Några eventuella negativa effekter för turistföretagen är inte kända.

10. Behöver särskild hänsyn tas till småföretagens villkor när det gäller tiden för reglernas ikraftträdande?

Ja, detta görs av berörda länsstyrelser.

11. Finns det behov av särskilda informationsinsatser?

Det behövs inga särskilda informationsinsatser från Jordbruksverket.

12. Hur har samråd som behövs skett med näringslivet och med myndigheter som särskilt berörs och vilka synpunkter av betydelse har kommit fram?

Reglerna har tagits fram efter samråd med berörda länsstyrelser och med Fjälldelegationen i enlighet med regeringens uppdrag. Samråd har också skett med Kommerskollegium. Något samråd med näringslivet har inte skett.

SJVFS 2007

**Föreskrifter om ändring i Statens jordbruksverks
föreskrifter (SJVFS 1993:95) om upplåtelser av rätt till
småviltsjakt och fiske på statens mark ovanför odlings-
gränsen och på renbetesfjällen;**

beslutade den .. juni 2007

Statens jordbruksverk föreskriver, med stöd av 8 § rennäringsförordningen (1993:384), i fråga om verkets föreskrifter (SJVFS 1993:95) om upplåtelser av rätt till småviltsjakt och fiske på statens mark ovanför odlingsgränsen och på renbetesfjällen

- dels att 3 § ska upphöra att gälla,
- dels att i föreskriften ordet "skall" ska utbytas mot "ska",
- dels att 2 § ska ha följande lydelse.

Författningen kommer därför att ha följande lydelse från och med den dag då denna författning träder i kraft.

Allmänt

1 § Grundläggande bestämmelser om upplåtelser av rätt till, småviltsjakt och fiske på statens mark ovanför odlingsgränsen och på renbetesfjällen finns i rennäringslagen (1971:437) och i rennäringsförordningen (1993:384).

Småviltsjakt

2 § Rätt till jakt efter småvilt får upplåtas mot erläggande av avgift får år eller för dygn.

Om jakträtt under viss tid tidigare har upplåtits till någon får ny sådan upplåtelse inte medges förrän viltrapport enligt 9 § har lämnats in.

3 § *har upphävts genom (SJVFS 2007:).*

4 § Jakträtt får inte upplåtas för område närmare än 1 000 meter från

1. permanent bostad, renvaktarstuga eller fritidshus,
2. arbetshage för renskötsel eller slaktplats under tid när anläggningarna används,
3. område där renar samlas ihop, flyttas eller drivs, eller

4. inhägnat område för får eller andra betesdjur under tid när djuren finns i området.

Jakträtt får inte heller upplåtas för område närmare än 500 meter från ansamling av minst 25 renar inom ett område om 100 x 100 meter eller mindre.

Utan hinder av vad som anges i första stycket 1 får jakträtt upplåtas nära bostad som endast används av tillståndshavarens eget hushåll och nära enstaka byggnad. Jakträtt nära enstaka byggnad får dock inte utövas om någon vistas i eller i omedelbar anslutning till byggnaden under tiden tillståndshavaren jagar. (SJVFS 1994:131).

5 § Länsstyrelsen får i upplåtelsen förbehålla sig rätten att avlysa särskilt område från den upplåtna jakten för att förhindra störningar i renskötseln. (SJVFS 1998:83).

6 § För att anpassa jakttrycket med hänsyn till god jaktvård och för att jakten inte skall inverka menligt på miljön, turismen eller andra intressen får länsstyrelsen begränsa jakten på lämpligt sätt. (SJVFS 1998:83).

7 § Underupplåtelser av jakträtt får endast medges i undantagsfall. I de fall sådana upplåtelser medges får de endast ske till jaktvårdsföreningar samt, inom för renskötseln störningskänsliga områden, till samebymedlem eller sammanslutning av samebymedlemmar.

Särskilda områden avsedda enbart för underupplåtelser får inte avsättas.

8 § För användning av hund vid jakt gäller, utöver vad som anges i 93 § rennäringslagen (1971:437), följande. Stående eller stötande hund får användas vid jakt efter fågel. Hund som vid särskilt test konstaterats inte jagar ren, får användas inom alla områden och vid all jakt. Vid jakt i barrskogsområdet får samtliga typer av lämpliga jakthundar användas. Om det finns särskilda skäl får dock länsstyrelsen besluta om inskränkningar vad gäller användningen av hund i barrskogsområdet. (SJVFS 1994:131).

9 § Tillståndshavare ska till länsstyrelsen lämna in viltrapport innehållande uppgifter om var han har jagat under tidigare upplåtelseperiod, antal dygn som denna jakt har pågått samt om avskjutningen.

Fiske

10 § För att tillgodose samebymedlemmarnas behov av fiskevatten ska länsstyrelsen undanta vissa vatten från upplåtelse till allmänheten

(undantagsvatten). Samebymedlemmarnas behov beräknas efter antalet familjer eller renskötsel­företag i samebyn.

10 a § För att anpassa fisket till god fiskevård och för att fisket inte ska inverka menligt på miljön, turismen eller andra intressen får länsstyrelsen begränsa fisket på lämpligt sätt. (SJVFS 1998:83).

11 § Rätt till fiske för försäljning får endast upplåtas till fiskesamer, fjäll­lägenhetsinnehavare och yrkesfiskare.

Rätt till fiske för husbehov ska i första hand upplåtas till utpräglad glesbygd­sbefolkning boende ovanför odlingsgränsen eller i anslutning till renbetesfjäl­len. (SJVFS 1994:131).

12 § Länsstyrelsen får medge rätt att lämna underupplåtelser av fiskerätt till medlem i sameby, sammanslutning av samebymedlemmar eller fastighets­ägare som i samma vatten delar rätt till fiske med staten. Efter medgivande av sameby får länsstyrelsen medge sådan rätt även till annan. (SJVFS 1998:83).

Denna författning¹ träder i kraft den 16 augusti 1993.

Denna författning² träder i kraft den 1 augusti 1994.

Denna författning³ träder i kraft den 25 augusti 1998.

¹ SJVFS 1993:95.

² SJVFS 1994:131.

³ SJVFS 1998:83.

Denna författning⁴ träder i kraft den 1 juli 2007.

MATS PERSSON

Tord Constenius
(Nationella enheten)

⁴ SJVFS 2007:..

**Föreskrifter om ändring i Statens jordbruksverks
föreskrifter (SJVFS 1993:95) om upplåtelser av rätt till
småviltsjakt och fiske på statens mark ovanför odlings-
gränsen och på renbetesfjällen;**

SJVFS 2002:53

Utkom från trycket
den 19 juni 2002
Omtryck

beslutade den 12 juni 2002

Statens jordbruksverk föreskriver, med stöd av 8 § rennäringsförordningen (1993:384), att 3 § verkets föreskrifter (SJVFS 1993:95) om upplåtelser av rätt till småviltsjakt och fiske på statens mark ovanför odlingsgränsen och på renbetesfjällen¹ skall ha följande lydelse.

Författningen kommer därför att ha följande lydelse från och med den dag då denna författning träder i kraft.

Allmänt

1 § Grundläggande bestämmelser om upplåtelser av rätt till småviltsjakt och fiske på statens mark ovanför odlingsgränsen och på renbetesfjällen finns i rennäringslagen (1971:437) och i rennäringsförordningen (1993:384).

Småviltsjakt

2 § Den som är folkbokförd inom kommun som omfattar mark ovanför odlingsgränsen eller på renbetesfjällen skall, med undantag för vad som anges i andra stycket, mot erläggande av årsavgift medges upplåtelse av rätt till jakt efter småvilt inom den egna kommunen (årstillstånd).

Den som tidigare innehåft årstillstånd får inte medges nytt sådant tillstånd innan viltrapport enligt 9 § har lämnats in.

3 § Den som är folkbokförd i Sverige skall, mot erläggande av avgift per dygn, medges upplåtelse av rätt till jakt efter småvilt (dygnstillstånd).

Den som inte är folkbokförd i Sverige får, mot erläggande av avgift, medges sådant tillstånd som anges i första stycket. (SJVFS 2002:53).

¹ Författningen omtryckt SJVFS 2000:78.

4 § Jakträtt får inte upplåtas för område närmare än 1 000 meter från

1. permanent bostad, renvaktarstuga eller fritidshus,
2. arbetshage för renskötsel eller slaktplats under tid när anläggningarna används,
3. område där renar samlas ihop, flyttas eller drivs, eller
4. inhägnat område för får eller andra betesdjur under tid när djuren finns i området.

Jakträtt får inte heller upplåtas för område närmare än 500 meter från ansamling av minst 25 renar inom ett område om 100 x 100 meter eller mindre.

Utan hinder av vad som anges i första stycket 1 får jakträtt upplåtas nära bostad som endast används av tillståndshavarens eget hushåll och nära enstaka byggnad. Jakträtt nära enstaka byggnad får dock inte utövas om någon vistas i eller i omedelbar anslutning till byggnaden under tiden tillståndshavaren jagar. (SJVFS 1994:131).

5 § Länsstyrelsen får i upplåtelsen förbehålla sig rätten att avlysa särskilt område från den upplåtna jakten för att förhindra störningar i renskötseln. (SJVFS 1998:83).

6 § För att anpassa jakttrycket med hänsyn till god jaktvård och för att jakten inte skall inverka menligt på miljön, turismen eller andra intressen får länsstyrelsen begränsa jakten på lämpligt sätt. (SJVFS 1998:83).

7 § Underupplåtelser av jakträtt får endast medges i undantagsfall. I de fall sådana upplåtelser medges får de endast ske till jaktvårdsföreningar samt, inom för renskötseln störningskänsliga områden, till samebymedlem eller sammanslutning av samebymedlemmar.

Särskilda områden avsedda enbart för underupplåtelser får inte avsättas.

8 § För användning av hund vid jakt gäller, utöver vad som anges i 93 § rennäringslagen (1971:437), följande. Stående eller stötande hund får användas vid jakt efter fågel. Hund som vid särskilt test konstaterats inte jagar ren, får användas inom alla områden och vid all jakt. Vid jakt i barrskogsområdet får samtliga typer av lämpliga jakthundar användas. Om det finns särskilda skäl får dock länsstyrelsen besluta om inskränkningar vad gäller användningen av hund i barrskogsområdet. (SJVFS 1994:131).

9 § Tillståndshavare skall till länsstyrelsen lämna in viltrapport innehållande uppgifter om var han har jagat under tidigare upplåtelseperiod, antal dygn som denna jakt har pågått samt om avskjutningen.

Fiske

10 § För att tillgodose samebymedlemmarnas behov av fiskevatten skall länsstyrelsen undanta vissa vatten från upplåtelse till allmänheten (undantagsvatten). Samebymedlemmarnas behov beräknas efter antalet familjer eller renskötsel företag i samebyn.

10 a § För att anpassa fisket till god fiskevård och för att fisket inte skall inverka menligt på miljön, turismen eller andra intressen får länsstyrelsen begränsa fisket på lämpligt sätt. (SJVFS 1998:83).

11 § Rätt till fiske för försäljning får endast upplåtas till fiskesamer, fjällägenhetsinnehavare och yrkesfiskare.

Rätt till fiske för husbehov skall i första hand upplåtas till utpräglad glesbygdsbefolkning boende ovanför odlingsgränsen eller i anslutning till renbetesfjällen. (SJVFS 1994:131).

12 § Länsstyrelsen får medge rätt att lämna underupplåtelser av fiskerätt till medlem i sameby, sammanslutning av samebymedlemmar eller fastighetsägare som i samma vatten delar rätt till fiske med staten. Efter medgivande av sameby får länsstyrelsen medge sådan rätt även till annan. (SJVFS 1998:83).

Denna författning² träder i kraft den 16 augusti 1993.

Denna författning³ träder i kraft den 1 augusti 1994.

Denna författning⁴ träder i kraft den 25 augusti 1998.

² SJVFS 1993:95.

³ SJVFS 1994:131.

⁴ SJVFS 1998:83.

Denna författning⁵ träder i kraft den 1 juli 2002.

CARL JOHAN LIDÉN

Tord Constenius
(Rennäringsfunktionen)

⁵ SJVFS 2002:53.